

PANUN pakinoita

HELSINGIN HORISONTIS- SA on kesä niin että hiki tipuu. Tulla tormasi äitienpäiväksi sellaisella touhulla, että takit hävisivät yhtäkkiä naftaliiniin ja monessa tapauksessa pikkutakitkin siirtyivät käsivarsille. Puh — kuuma tuli! Eivät edes näytä viralliset ministerit jaksavan vieraila presidentin linnassa silinteripäässä, vaan ihan pikkutakkisillaan poistuilevat odottaviin autoihinsa.

Hyvä on pohjanpojan olla Helsingissä kylmän talven jälkeen moisella kevätsäällä, mutta ei kärsi jäädyt asumaan, vaan pitää rientää pääskysten perään. Niin sanoo ystävämme Iki-Kiantokin, kun vain asumisesta ja olemisesta tulee puhe. Suomussalmelle, mutta verkot, mistä minä ne verkot nyt. Ja hetken perästä: veneitä pitää mennä katsomaan, hoitaa ne pitää, veneet.

Niin, se Ilmari Kianto — sehän se täällä juhli ja tuli juhlituksi, niin että varmasti muistetaan. Pitää tuosta vielä vähän tarinoida, kun sattui siinä monenlaisia mukavaa. Kalevan kääkkeloä kehui Ilmari K. kovasti, mutta ei sentään ottanut illallisille mukaan, niin kuin otti jälkipolvelta saamansa hopeapäikepin. Paljon tuli lahjoja kirjailijaimme nestorille, tuli läheltä, tuli kaukaa ja sähkösanomia tuli tulvimalla. Adresseja ja tervehdyksiä — Amerikasta asti, New Yorkista ainakin. Katseltiin siellä Mariankadun 24:ssä (jonka talon isännöitsijä ilmeisestikään ei lue lehtiä, koska ei ollut jaksanut saada suomenlippua edes salikoon) vierastulvan keskellä kaikkea, niin sanoi jo isä-Ilmari pojalleen, ohimennen tokaisi, että »sähköitäkin on tullut aivan tarpeellisen määrän» ja sekös nauratti isoja hercoja, kun tuo illallis-pöydässä kerrottiin. Sitten tuli taas joku ruusu-kimpun tai muun kukkapuskan kanssa, jolloin Iki-K., että »kukkia, mitä sinä kukkia — enhän minä kukkia syö», mutta se nyt oli tietysti vain sellaista hevosen leikkiä, sillä kovasti päiväsankari pani arvoa ystäviensä ja muun tuttavapiirinsä kaikenmoiselle muistamiselle ja huolehti esim. juhlasaliin lainatun ja hetkeksi unohtetun PPO:n upean osakuntanauhoitetun kukkakorin perään.

Otavan talo kyllä oli liputettu ja johtokunnan juhlavissa vihreäverkapöytäisissä huoneissa vallitsi kahden tunnin ajan iloinen puheensorina ja porina. Otavan pääjohtaja ja kaikki muut johtajat kulkivat kodikkaasti ryhmästä toiseen. Juhlittava istui ikkunanurkkauksessa syventyneenä vilkkaaseen ja herttaiseen keskusteluun kahden satutäidin kanssa. Satukirjailijattaret, harmaahapset Anni Svan-Manninen ja Nelma Siibelius olivat niin syventyneet Ilmarin kanssa keskustelemaan, että seuraava puheenpitäjä sai hetken odotella. Otavan kuuluu muotokuvakokeelma — Teuvo-

Pakkalaa, Ilmaria itseään, Mannista, Sillanpäättä jne — katseli korkeuksistaan juhlavaa meiniä ja kahvikupit kalisivat.

Niin kalisivat, kilisivät kotonakin, jossa pääosa yksityisistä onnittelijoista pitkin päivää kävi.

Illalliset Kämpin peililaisissa! Siinäpä tilanne, jota kannatti maalaispojan olla katsomassa! Tilaisuuttahan kunnoittivat läsnäolollaan kymmenet merkkihenkilöt, mm. Ilmari C-K:n ainoa elossa oleva luokkatoveri Paavo Virkkunen, juuri ulkoministerin salkun saanut hyväkuntoisen näköinen Urho Kekkonen, kirjailijaystävä Sakari Pälsi ja Viljo Kojon, latinaa sujuvasti puhuva Martti Mustakallio, apulaisprofessori, kirjailijaliiton Soini-Agapetus, joka sitten vasta lähti Ouluun, Otavan professoreita ja tohtoreita, kuten Yrjö Reenpää, L. Arvi, P. Poijärvi, maistereita montakin, Helsingin Sanomien päätoimittaja Niiniluoto, kirjallisuuden tutkijoita, vanhoja niinkuin nuoriakin, kaikkien suurten päivälehtien miespuoliset pääkriitikot Vilho Suomesta alkaen, lähisukulaisia ja muita mainitsematta, luettelematta. Päiväsankari saapui tähän iltapukuisten herrojen mustavalkoiseen joukkoon suorana, ryhdikkäänä, myhäilevänä, sikari kädessä, tietysti. Mutta ei poikennut tyylistään Kianto, vaan sinisenmusta samettitakki oli yllä ja se taisikin olla illan hienoin puku, jos niinkuin muotiartovostelijaksi heittäytyttäisiin.

Hovimestari veti sivun talonkorkuiset väliverhot ja siinä oli kuulu peililasi, pöydät nelionä paksun itämaisen maton ympärillä, suljetussa pöytäpihassa jalustallaan kukkien keskellä punertava (kristallinenko?) soliseva suihkukaivo, jonka yläpuolella riippui jättiläismäinen kristallikruunu huiman korkean katon kaukaisesta lakipisteestä. Seinänkokoinen peili heijasti koko komeuden kaksinkertaiseksi. Veitsi kilähti lasiin, Otavan pääjohtaja Heikki Reenpää kohosi koko komeuteensa ja laushti... Ja niin se alkoi, korpikirjailijan ja hänen ystäviensä unohtumaton illanvietto.

Liekö tullut mainituksi, että paitsi Heikki Reenpää vpi, puhui päiväsankarille myös hänen veljensä, Otavan kirjallinen johtaja Hannes Reenpää ja hyvin puhuikin, sitten professori Virkkunen suomeksi ja vähän latinaksi ja mainittu älyniekka Martti Mustakallio peräti puhtaasti pelkästään latinaksi. Kummissaan katselivat humanistiherrat, latinanlukijat ja kirjallisuuden tutkijat toisiaan, kun lääketieteen edustaja päästeli »urosten kielellä». Siihen ehätti valokuvaaja Trobergkin (muuten sama herra, joka Kalevassa valokuvaamisen aloitti) ja otti hyvän kuvan, mutta latinanpuhuja pysähtyi, loi kuvaajaan kumman mulkaisun, vaan jatkoi sitten kuitenkin. Ministeri Kekkonen puhui »ainoana kollegana Kajaanin leh-

den aputoimittaja-ajoiltaan» ja totesi mm, että sitä on »Korpiloukkoja» ja muita kiantomaisia tönöjä ja taloja vieläkin Kainuun kulmilla.

Prof. Virkkusen puheesta jäi mieleen mm. loppukohta, jossa hän vakuutti, että ei ole mikään ikävä asia vanheta. Sanat olivat kohdistetut juuri Ilmari-veikolle vieressä, joka ei oikein myönnäkään vanhenneensa. Mutta sen vanhenemisen varalta oli Artturi Leinonen kuitenkin sähköttänyt näin: »Osta Ilmari auto loppumatkaksesi Olet jo tarpeeksi kävellytkin».

Pannu